

KORT FORTALT: I LØPET AV DE TO SISTE TIÅRENE ER MENNESKERETTIGHETS-NORMER I STADIG STØRRE GRAD TATT I BRUK I UTVIKLINGSARBEID. DETTE GIR SEG UTSLAG BÅDE I DET NORMATIVE RAMMEVERKET OG I PRAKTISKE KONKRETISERINGER AV UTVIKLINGSARBEID. FOR KIRKELIG, DIAKONALT ARBEID ER DETTE NYTTIGE VERKTØY SOM GÅR GODT OVERENS MED EN FORSTÅELSE AV HVERT MENNESKES IBOENDE VERDIGHET. DET ÅPNER OGSÅ FOR NOEN NYE BRYTNINGSFELT SOM ER VERDT Å UTFORSKE VIDERE.

Fra veldedig til rettighetsbasert: Endringer i forståelsen av rettigheter og utvikling

Innenfor bistands- og utviklingsfeltet har det vært en endring fra å basere arbeidet på veldedighet til å si at arbeidet skal være rettighetsbasert. *Veldedighet* betyr egentlig «å gjøre det gode» og har vært et sentralt kristent ideal som handler om å gi penger eller gjøre en arbeidsinnsats for mennesker som man ikke har en direkte relasjon til, men som har behov for hjelp, for eksempel fordi de er sosialt utstøtte eller fattige. Tradisjonen med veldedighet stammer fra tiden før menneskerettighetene, og før man hadde stater som hadde ansvar overfor innbyggerne sine. Veldedighet var ofte det eneste sosiale sikkerhetsnett som sørget for mat, klær og husly for dem som falt utenfor tradisjonelle familie- eller

klannettverk. Kirken var en av de viktigste institusjonene som drev organisert veldedighet.

Ut over på 1900-tallet ble stadig velferd stadig mer utbygd i mange land, og med menneskerettighetene har alle stater fått forpliktelser til å oppfylle innbyggernes rettigheter, som inkluderer å sørge for grunnleggende behov som mat, klær, husly og helsehjelp. Dette gjør at kirken, og andre samfunnsaktører som har vært opptatt av veldedighet, må finne en annen rolle.

Mens veldedighet tar utgangspunkt i giverens ønske om å gi, tar den *rettighetsbaserte tilnærmingen* utgangspunkt i at alle mennesker har rettigheter som finnes i menneskerettighetskonvensjonene, og ofte også i landets lovgivning. Brudd på rettighetene (for eksempel sult, mangel på helsehjelp, diskriminering, mishandling) er noe staten må stå til ansvar for, og det rettighetsbaserte arbeidet søker å bistå mennesker i å kreve å få sine rettigheter oppfylt. En rettighetsbasert forståelse av utvikling er et rammeverk for utviklingsarbeid som *normativt* baserer seg på internasjonale menneskerettighetsstandarder og *operasjonelt* har som mål å fremme og beskytte menneskerettigheter.⁵⁷ Dette innebærer blant annet:

- » at mål for utviklingsarbeid bygger på menneskerettighetsstandarder
- » at ulikheter analyseres for å avsløre diskriminerende systemer og praksiser, og søke å endre disse
- » at mennesker, og særlig de mest marginaliserte, utrustes til deltakelse og innflytelse i prosesser som angår dem
- » at kapasiteten til dem som har plikt til å beskytte og oppfylle menneskerettighetene, økes og styrkes

[57] OHCHR: Frequently Asked Questions to a Human Rights Based Approach to Development Cooperation (2006) <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FAQen.pdf>

En slik tilnærming kan forankres både i kristen teologi og i den forståelsen av diakoni som finnes for eksempel i Diakoniplan for Den norske kirke. Diakoniplanen legger vekt på likeverd, gjensidig respekt, og myndiggjøring. Mens en veldedighetsbasert tilnærming lett får preg av en «ovenfra-og-ned»-holdning der marginaliserte mennesker betraktes som passive ofre som trenger hjelp, tar den rettighetsbaserte diakonien utgangspunkt i alle menneskers likeverd og har som mål å styrke menneskers evne til selv å forme sitt eget liv og til å kjempe for egne og andres rettigheter.

MANGE KIRKER OG KIRKELIGE ORGANISASJONER
BRUKER EN RETTIGHETSBASERT TILNÆRMING
I SITT UTVIKLINGSARBEID. DET PASSER GODT
SAMMEN MED FORSTÅELSEN AV AT ALLE MEN-
NESKER ER SKAPT I GUDS BILDE, OG MED OPP-
DRAGET OM Å IVARETA DE MINSTE I SAMFUNNET.

Etter den kalde krigens slutt har det internasjonale menneskerettighetsarbeidet gjennomgått betydelige endringer. Særlig viktig i forhold til utviklingsarbeid er nedtoningen av skillet mellom politiske og sivile rettigheter på den ene siden og økonomiske, sosiale, og kulturelle rettigheter på den andre siden. Det er økt internasjonal enighet om at alle kategorier av rettigheter er grunnleggende, og at de er gjensidig avhengige av hverandre.

I 1986 vedtok FNs generalforsamling *Declaration on the Right to Development* som nedtegner både individuelle og kollektive rettigheter til utvikling. I 1997 startet Kofi Annan en prosess hvor menneskerettigheter skulle inkluderes i alt FNs arbeid («mainstreaming human rights»). For FNs utviklingsarbeid betød dette at målsettinger for og gjennomføring av utviklingsprosjekter ble knyttet tettere til menneskerettighetsnormer.

Konsekvenser for Den norske kirke

Mange kirker og kirkelige organisasjoner bruker en rettighetsbasert tilnærming i sitt utviklingsarbeid. Det passer godt sammen med forståelsen av at alle mennesker er skapt i Guds bilde, og med oppdraget om å ivareta de minste i samfunnet.

For Den norske kirke kan en rettighetsbasert forståelse av utvikling være særlig viktig i kampen for rettferdighet (jf. Diakoniplan for Den norske kirke). Rettighetsperspektiv er relevante:

- » i analyser av urettferdighet både innenfor det norske samfunn, innenfor andre samfunn der en har kontakt med søsterkirker, og globalt
- » i Den norske kirkes innspill og responser til myndigheter angående identifiserte urettferdige strukturer /situasjoner
- » i hvordan utviklingsspørsmål kommuniseres i menigheter og kirkenettverk

Den norske kirke implementerer ikke selv utviklingsprosjekt, men både Kirkens Nødhjelp og mange misjonsorganisasjoner med tilknytning til Den norske kirke har ansvar for prosjekter der dette er høyst relevant. Relevante spørsmål til slikt arbeid kan være om et rettighetspråk brukes, og om en er med på å stille myndigheter (norske eller andre) ansvarlige for implementering av menneskerettighetene.

UTFORDRINGER FOR DEN NORSKE KIRKE:

På hvilke måter kan Den norske kirke være en medspiller i kirkelige fagsamtaler om utvikling og menneskerettigheter?

Hvor plasserer Den norske kirke og andre kirkelige aktører seg i spennet mellom veldedighet og rettferdighet?

I noen tilfeller problematiseres rettighetsperspektiv av kirkelige utviklingsaktører. Et eksempel: I internasjonalt hiv-arbeid har noen kirker, med menneskeverd som begrunnelse, stilt seg kritiske til retten til reproduktiv helse, og derfor også kritiske til bruk av rettighetsspråk overhodet i møte med hiv. Hvilke samtaler har vi i kirken og mellom kirker om disse spørsmålene?

